Євген ПАШКОВСЬКИЙ

Ясніше ясного

(Подається скорочено)

Знов блуд і переляканість, знов потьмарення, як тільки-но почали розплющуватись і прозрівати трохи. Знов, як на зорі Незалежности, морочать голови, мовляв, не треба ворушити "прошлоє", щоб часом не здмухнути волосину на комусь із держтеперішніх; не треба їх чіпати й вносити смуту в суспільство; нехай попрацюють, бо вони "хароші" вже. Тут треба визначити головне: хорошими вони – пов'язані з каральними структурами давнішого і недавнього минулого, з ідеологічними отруєннями і фізичними отруєннями, з насильствами в сфері культури, релігії і фізичними насильствами – хорошими вони можуть бути в колі друзів, сім'ї, родини. Але для України вони є, були й будуть найперш держзлочинцями. Ступінь їхньої "хорошости" можуть визначати люстраційні комісії згідно добровільної явки з повинною і розголошення своїх злодіянь, як показового й повчального досвіду для тих, кому закортить його повторити. Чому суспільство здригається від згадки про маніяка, який намолотив кілька десятків людей, а не може збагнути простійшого і найочевиднішого: деструктивна, злочинно-халатна, злочинно-бездарна, злочинно-тупа, злочинно-кланова, злочинно-хабарницька, злочинно-комуномисляча, злочинно-брехайлівська, злочинно-профанаційна, підступно-мерзенно-вбивча діяльність касти недоторканих "хорошистів" обійшлася суспільству двома з лишнім мільйонами людей, що гинули й гинуть в не менш страшному відчаї, ніж розстріляні впритул з обріза; гинуть в кричущих болях і стогонах від раку, якого в нас більше на сто тисяч щороку; від туберкульозу, від СНІДУ, від алькоголізму, наркоманства, суїциду, — від всієї тієї хронічної запущености й байдужости, від всього смертельного, вбивчого способу життя, так вигідного тим, хто купує голоси приречених на виборах. Чим менша вартість життя, чим нижчий рівень існування, тим дешевший голос виборця і тим ситніше, впевненіше сьогодення і майбуття всіх

припухлих і необдмуханих у держструктурах України; чим більше й повільніше чернь конає, тим довше і впевненіше "хорошист" жирує.

Вся ця пекельна механіка триває майже століття поспіль — ні "чека", ні енкаведе, ні трійки, ні каґебісівства нікуди не зникли з реальности; просто пішли в підпілля, на держпосади, в посольства, депутатства, партійки, в недоторканість і недосяжність, як заслужені і пухнасті "лічності"; на них не можна дмухати; щось там їм нагадати, про щось їм пікнути, про їхні доносики, стрільбу в потилиці про всі очорнительства і лжесвідчення, про садіння безвинних в тюрмища, про всі їх катування "ластівками" й психотропами, за вголос мовлене українське слово, про всі їх осквернення й рвання прапорів на мітингах, про все, що вони топтали й топчуть, мордували і мордуватимуть із запалом ще на століття, доки терплячих вистачить.

Чого так суспільству – за яке розписуються з екранів: нам не треба люстрації! – нібито шкода їх: хорошистів заплічної справи, передовиків профанації та наруги, ударників душогубства, що "дають п'ятирічку" за півтора роки? Чого нам не шкода нещадніших і тих, хто з-за нашого легковірства приречений на ще дикіші нещастя – якими нас вчать і вчать, та все довчити не годні? Чого так тягне у мрійництво: що в них "камази" закінчаться, отрута вивітріє, тесаки затупляться, щоб рубати голови мрійникам – у них знарядь припасено на століття; треба ж історію гортати зрідка; якщо за минулий вік пещерне комуно-канібальське мислення, яке по суті є дикоматеріялістичним мисленням, обійшлося людству ста мільйонами легковірних, то гірко помиляється той і ті, що думають, ніби воно десь вищезло. Воно косить як і косило, як в Україні, так і в Росії. На жаль мертво мислячі, суто природно мислячі або штучно затьмарені таким мертвомисленням народи біологічно мало життєздатні — і це не метафора літератора; нерозкаяні, невдосконалені переосмисленням себе люди й народи свідомо від'єднують себе від наїття Божественної Любови і Мудрости, від тієї Єдино живильности, від якої більше чи менш існує дух, тобто внутрішня людина, кожного; безвірних відсилаю до ясновидців, ті їм підкажуть: на сьогодні сприйняття огрубленої, засміченої псевдознанням і клопотами,

гіпербажаннями й гіперплянами людини падає до нульової позначки; дух працює на кілька відсотків і то працює на прийняття, а на безкорисну віддачу, на безкорисливі й щирі, не заслуги ради, доброкорисні справи не працює майже; така вже його зазвичаєність; людина створена як приймач і трансформатор, як той, що бере для себе нібито, але для спільнокорисної добродії; та тих, хто первісно впевнений ніби лямпочки світять самі, тепер ніколи розпереконувати; кажу це до того, що суспільне беззаконня – коли вовчидел більше, аніж ягнят і овець у зимівнику – суспільне беззаконня неможливо підвести до життя згідно Божественного Закону; згідно Заповідей; а суспільство, що вперто нехтує або попирає найвищі приписи, автоматично від'єднує себе від прийняття єдиноживильности, достатньої для відтворення; ось головна причина вимирань нерозкаяних досі і внутрішньо неперетворюваних народів; ось чому від дев'яностих я стояв і стою за люстрацію – це питання вище від особистої безпеки кожного і від нацбезпеки (хоч і земна безпека, порядок, добробут вкрай важливі для відтворення людського роду), це питання рівности всіх перед законом земним, а відтак і навернення до життя згідно Небесного Закону – Закону Заповідей, без чого неможливе ні духовне, ні фізичне відтворення суспільства: лямпочка, що ледь жевріє, не тлітиме безкінечно – її викручують і заміняють на іншу. Закон Заповідей є Законом духозбереження і відтворення; недотримання його вкупі з цивільним законом не залишає по невігласах і блідого спомину. З кісток не вижевриш вогню свободи.

Піднесення й оспівчутливлення великої частини суспільства говорить про те, що довгим розгойдуванням і обудженням частину людей підготовили до більшого прийняття єдиноживильности – і вона вринула в дух людський. Радість, братання, розчуленість, невимовне щастя – зовнішні прояви низпосланого Милосердя. Відбулося оживлення людей і зменшення пеклоненависти в суспільстві і всі, хто ділитимуть перемогу, всі, хто чествуватимуть самих себе, нехай не забудуть на самоті скласти щирі і шанобливі почесті Господу – за Його єдиноживильність і береженість нас; за Його заслугу у всьому.

Мільярд політологів і політтєхнологів – як ще нема політкастрологів, бо часом їх послуги не менш корисні – мільярд базікал і прогнозистів, не кажучи про лепетатів, не вигадала б і не вигадає ніколи сценарію кращого для України, ніж той, який їй подарувавсь задарма із незримих рук Провидіння. І як задарма далося, так задарма і віддаватися має: на протязі десятиліть, століть на шану й пам'ять про те, як знову, вкотре за три останні десятиліття від України одвелось її зруїнення від морів до боліт поліських. Пам'ятайте вісімдесят шостий, пам'ятайте дев'яносто перший і добре затямлюйте дво тисячі четвертий і добре думайте – кажу політикам – як не перемарнувати знов усе задаремно дане, як не перебайдужіти, не відвернутися від найнагальніших потреб (духовного розвитку, біологічного відтворення і вростання в евроспільноту), як знов не здаремнити велику милостиню і тим не завдати бід, від всіх попередніх гірших. Пам'ятайте й затямлюйте: вчать і показують дивовижні речі: на три віки вперед, а не на три тижні; бо якби добре вчилися прабатьки – не переступали б Заповідей! […] Не було б століття, в якому де не копни – знайдеш як не жах і підлість, то розчавлений камазом череп; то прострілений впритул череп, то на кашкеті череп, то на отруті череп. Це черепне століття як були допечерні століття; не було б ешелонів книг, присвячених його безкінечним, як поїзд вночі і таким же безжалісним, до всього, що трапиться впоперек, криваво шматуючим навзбіч, на стовпи і рейки, злочинам; не було б казахських, колимських, омських, архангельських, воркутинських, паризьких, мюнхенських, гаврських могил – від північних морів до Охотського мороя! Не було посполитства мертвих, братання полеглих, а було б братання живих і піднесених для великої, добросердної, на евразійському континенті, людинолюбної дії. Дитя в школі бачить – тут доживає дещиця, ледь півмільярда, старих і скволілих, переважно, людей тоді, коли ввесь схід континенту могутніє і росте понад трьома мільярдами небратовбивчих народів; не було б потреби й мені шкребти очевиднісне: про всих пухнастиків – щоб їх на півдня притримати, доки жуватимуть цю газету – від всього, що їм кортить ще випробувати: на людях; не сумнівайтесь, на кожному, стільки в них наприпасено і тесаків, і біомуті цистернами. […]

Щоб далі не яснити ясне всім, звернусь як колись до партії: Президент Ющенко і всі ми повинні прокидатися й пам'ятати! прокидатися й пам'ятати: ціна безтурботного, вгрітого, вкубленого життя в держоазах таких пухнастих, вальяжних, розпрекрасних і незамінних "колишніх", ціна їх ледачого спокою тепер – новий, кричущий до неба, етноцид українців.